

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 41/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. P., B., zastúpeného advokátom Mgr. Ing. V. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv „*podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*“ uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S/30/2012 zo 7. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. P. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2012 doručená sťažnosť Ing. J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv „*podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2*“ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 S/30/2012 zo 7. septembra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: «Výmerom č. 55/1949 vydaným Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy dňa 03. 01. 1949 som nadobudol do vlastníctva pôdohospodárske nehnuteľnosti v katastrálnom území L. o celkovej výmere 0,99 ha/9900 m², ktoré pozostávali z parciel č 1068/2 o výmere 0,50 ha/5000 m² a 1063/1 o výmere 0,49 ha/4900 m²...

Na liste vlastníctva č. 815 evidovanom správou katastra P... je však zapísaná z celkovej výmery len časť a to nasledovne: p. č. 1063/1 3352 m² má byť 4900 m², rozdiel je 1548 m², p. č. 1068/2 393 m² má byť 5000 m², rozdiel je 4607 m²...

Správa katastra P. dňa 24. 11. 2003 vydala rozhodnutie č. k. C 15-09/2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 12. 2003 a ktorým okrem iných skutočností rozhodla, že cit.: „do vlastníckych vzťahov parciel predmetu konania... sa zapíše vlastnícky vzťah v prospech P. J., Ing... v podiele 1/1 - titul nadobudnutia: Výmer o vlastníctve pôdy...“. Opravu skutočností uvedených v rozhodnutí Správy katastra P. mala vykonať v lehote najneskôr do 10 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti, teda od 27. 12. 2003...

Správa katastra P. povinnosť zapísať na list vlastníctva č. 815 splnila len čiastočne a zapísala na parc. č. 1063/1 len 3352 m² a na parc. č. 1068/2 len 393 m². Rozdiel predstavuje na parc. č. 1063/1 1548 m² a na parc. č. 1068/2 4607 m².»

Na základe uvedeného sťažovateľ podal na krajskom súde žalobu podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa domáhal, aby „Správe katastra P.“ bola uložená povinnosť zapísať na list vlastníctva skutočnú výmeru, ale krajský súd uznesením sp. zn. 3 S/30/2012 zo 7. septembra 2012 žalobu zamietol. Sťažovateľ v odôvodnení uviedol, že týmto uznesením krajského súdu boli porušené jeho práva „podľa čl. 20, ako aj v čl. 46 a 48 ods. 2 ústavy“.

K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť tým, že uznesenie krajského súdu je svojvoľné, pretože akceptuje «úkony orgánu štátnej správy, Správy katastra P., ktorými tento mne odňal vlastnícke právo priznané cit. Výmerom č. 55/1949 v nezapísaných výmerách pozemkov p. č. 1063/1 a p. č. 1068/2 a tým zmaril účel požadovanej súdnej ochrany. Odôvodnenie predmetného uznesenia Krajského súdu v Prešove je formalistické a arbitrárne a podľa môjho názoru vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci,

kedy návrhom na postup súdu podľa ust. §-u 250t zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov dotknutý orgán štátnej správy na základe uloženej povinnosti by musel konať pri zápise vlastníckeho práva aj napr. postupom podľa ust. §-u 36a zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon).

V rozhodnutí o oprave chýb v katastrálnom operáte č. k X 105/2007 zo dňa 02. 03. 2007, ktoré vydala Správa katastra P. ako štátny orgán je v bode 4 tohto rozhodnutia uvedené cit: „pozemok - parcela registra E KN č. 1068/2 sa presúva z doterajšieho LV č... na LV č... v prospech vlastníka: P. J., Ing...“, pričom týmto rozhodnutím sa Krajský súd v Prešove ani nezaoberal podľa môjho názoru z dôvodu, že celosťou pozemku p. č. 1068/2 je celková výmera 5.000 m² podľa Výmeru č. 55/1949 a nie 393 m². Z uvedeného je zrejmé, že moje tvrdenie o formalistickom, resp. arbitrárnom posúdení veci krajským súdom, okrem ďalších skutočností, je opodstatnené.».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd „ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S/30/2012 zo dňa 07. 09. 2012 po predbežnom prerokovaní prijal ako dôvodnú.

Následne po prejednaní ústavnej sťažnosti vyhovel a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S/30/2012 zo dňa 07. 09. 2012 zrušil.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy, ktorú poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení čl. 125 až čl. 130 ústavy, má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ napriek tomu, že je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, svoju sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu, vecne riadne neodôvodnil (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ale najmä petit jeho sťažnosti je vymedzený nepresne, neurčito a nezrozumiteľne a v takejto podobe nemôže byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu.

V sťažnosti je petit oddelený od jej ostatných častí a ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd pripomína, že takýto rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej

povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010 a I. ÚS 594/2012).

Rozhodnutie ústavného súdu o zrušení uznesenia krajského súdu je predovšetkým viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy) a sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom, kvalifikovane zastúpený advokátom, sa v návrhu na rozhodnutie o sťažnosti výslovne nedomáhal vyslovenia porušenia svojich označených základných práv uznesením krajského súdu, ale iba žiadal, aby ústavný súd jeho sťažnosť „*prijal ako dôvodnú*“ a následne jej vyhovel, a taktiež navrhoval zrušiť predmetné uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 S/30/2012 zo 7. septembra 2012.

V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj vzhľadom na to naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

S prihliadnutím na uvedené obsahové a formálne nedostatky ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bez toho, aby sa zaoberal jeho námietkami, odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 604/08, III. ÚS 210/2010 a I. ÚS 584/2012).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2013